

Titel: Struensees begyndte Taarer og frembragte Bøn til sin Fader.

Citation: "Struensees begyndte Taarer og frembragte Bøn til sin Fader.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 8*, L.N. Svare, 1772, s. 1.  
Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: [https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2\\_008-shoot-workid2\\_008\\_016.pdf](https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_008-shoot-workid2_008_016.pdf) (tilgået 28. maj 2023)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 8

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

# Struensees

## begyndte

### Taarer

## og frembragte Bøn til sin Fader.

**København, trykt hos L. N. Svare. 1772, boende  
i Skindergaden i No. 76.**

2  
3

Min allerkiæreste Faders Brev er kommen mig for Ørne, jeg har Hørt det, jeg har læst det, jeg har vædet det med min Graad og kysset det.

O paa hvor rørende en Maade forestiller Du mig ikke mine Forbrydelser imod Himlen og Dig! O hvor har Du ikke med de livagtigste Farver afmalet mig mine Synder, saa jeg kan nu see dem, ja de staaer alle afmalede for mit Ansigt, og jeg kiender dem.

4

Allerkjæreste Fader! nu forbander jeg, skjønt for silde, den Tid og Time jeg første Gang saae denne Verdens Lys; næst Gud har jeg Dig Livet at takke for, nu ønsker jeg, jeg aldrig havde haft det, for jeg skal bedrøve saa kiær en Fader, for jeg saa ugudelig har henlevet det og saa skiendelig skal ende det. Min Gud har jeg foragtet; min Konge har jeg ei været troe, en kiær Fader har jeg bedrøvet, mig selv har jeg beskiemmet. O gruelige Forestillinger for min Siæl! — min Gud, — min Konge, — min Fader, — mig selv, — min Synd, — Ak!

Eftertanken gjør mig skræksom og gysende, jeg gruer for min Gud, jeg frygter for min Konge, jeg bedrøves over en aldrende Fader, min Synd, mig selv forbander jeg, jeg forvirres og taber mig selv, her seer jeg en kiær Faders ømmeste og kiærligste Formaninger, hist skuer jeg en skræksom og for mig bedrøvelig Evighed. Loven gjør mig bange, Helvede forskrækker mig. min Siæl! ak min Siæl!

5

O grusom Evighed for en modvillig og forsætlig Syndere! Samvittigheden, opvagt af sin Søvn, overbeviser ham om sin velfortiente Straf.

Men, allerkjæreste Fader! er der endnu Raad, er der endnu Redning for min Siæl, da beed for mig! bed for mig! jeg ønskede at kunde bede, men Skræk har betaget mig.

O hvor stor en Konst maae der dog ikke være at bede, og at bede ret, saa Bønnen bliver Den Allershøieste antagelig, og Hiertet trøstet.

Allerkjæreste Fader! Dit Brev har nu opladt mine Øine; nu lader jeg mig sige, nu veed og troer jeg at der er en Gud, et evigt Forsyn til, som styrer og regierer alle Ting, en Gud, som er almægtig, en Gud, som ophøyer og forneder i rette Tid, en Gud, som er en Klippe, paa hvilken de kan forlade sig, som bygge paa ham, en Gud, der er alvidende og retfærdig. Ak! min Samvittighed overbeviser mig om ham, jeg seer ham og skielver.

6

Men give Gud jeg dog maatte faa Kræfter, Styrke og Frimodighed til at paakalde dit Navn, og give dig den Ære, jeg forhen har nægtet dig, du Allershøieste.

Min Siæl svæver imellem Frygt og Haab, Eftertanken gjør mig opmærksom, og just den Opmærksomhed

foraarsager mig Frygt. O Gud, trøst mig! O Gud, frels mig.

Det er ei nok, at jeg skal ende mit Liv paa en skiendelig Maade, ei nok jeg skal berøves de Dage, jeg endnu kunde have Livet i, det fortryder mig intet, men det smerter mig, at jeg skal bedrøve en saa aldrende Fader og Slægt. O! havde jeg fulgt Dine kierlige Formaninger, Du fra min første Ungdom af forestillede mig, havde jeg ladet mig sige af de vigtige og nyttige Irettesættelser, Du gav mig, havde jeg ladet mig opmuntre af Din Dyd til at følge Dit Exempel, da havde jeg nu været meer lyksalig.

Nu seer og kiender jeg Frugterne af min Opsætsighed imod en kiær Fader, nu maae jeg

7

bekiende, at just i det jeg stod efter andres Liv og Velfærdt, har jeg berøvet mig mit, jeg søgte forhen paa en nedrig og ildesindet Maade at ville regiere over andre. O! kunde jeg nu finde paa en Maade at regiere over mig selv, jeg søgte at storme til andre, men just i den Storm løb an paa mig selv, nu da mine Øine ere blevne oplukke, min Samvittighed opvakt, Da jeg seer en fortørnet og retfærdig Gud, som dømmes, hvis Domme staaer faste, den Gud, hvis Ord jeg har bespottet, hvis Lov jeg har ei adlydet, hvis Evangelium jeg har foragtet, jeg seer ham og gruer, men, allerkiæreste Fader! beed for mig, beed med mig, at jeg maae faae Naade og Kraft til med retskaffen Anger og Ruelse inderlig at fortryde mine begangne Synder, og for dem faae Forladelse, saa døer jeg med Glæde.

Jeg døer, og ønsker at maatte døe, om det var i denne Time, Gud vær min Siæl naadig, saa døer jeg vel.

Far da vel, allerkiæreste Faber, om jeg ei mere faaer Lov at skrive Dig til. Farvel

8

og Tak for Dine kiærlige Formaninger, bedrøv Dig ei, da jeg mister mit Liv, tilgiv mig nu for sidste Gang mine Forseelser imod dig! lad det være Dig Glæde nok, at jeg døer for ei mere at bedrøve Dig; lad det være Dig Fryd nok, al jeg erkendtlighedsfuld i min Bøn nedknæle i Støvet for den Allerhøyeste om Naade, send Din Tak til Himmelen for mig, som har opladt mine Øine, beed! at jeg maae faae mere og mere Naade til inderlig at fortryde mine begangne Synder, beed for mig, beed med mig, at jeg maae faae Deel før jeg døer i den store Forsoning, som er beredt for mine og den ganske Verdens Synder. O beed! jeg beder selv, at naar jeg her skal ende Livet, min Siæl da maae omfavne en forsonende Frelser i en salig Evighed.

Og da, da allerkiæreste Fader! troer jeg,

jeg døer lyksalig.